

Nattdrömmar

Klockan är 01:18. Jag stirrar upp i taket. Huset sover, men natten är vaken. Jag lyssnar. Tänker att det kanske är något där ute som låter. Men nej, det är bara blodet som cirkulerar och bultar i mitt öra. I övrigt är det tyst.

Medan tiden tänker på annat tappar jag bort mig själv. Det är så lätt att råka göra sådant under nätter. När jag blundar kan jag känna hur ögonen snabbt rör sig fram och tillbaka. Det sker omedvetet, men ändå så medvetet. Jag försöker vila, men kan inte låta bli att tänka på kaoset som var. Jag vill så gärna minnas hur man gör för att glömma.

Mamma var noga med att hon ville ha spröjsade fönster. Först var jag rädd för att huset skulle likna en sommarstuga, men nu är jag tacksam. På nätterna bildar skenet kors på mina väggar. Om jag inte hade varit vaken nu, hade jag aldrig fått se mångatan och hur den förvandlar mitt rum. Jag tänker att det är konstigt att skuggor kan vara tecken på ljus. Eller så är det det mest självklara.

Livet med dig kunde jag utan och innan. Nu skapar ensamheten en spricka i mina rutiner. Förr fanns det någon att luta sig emot. Nu finns bara jag. Jag rynkar alltid på pannan när jag tänker på vad som hände. Och rynkorna blir fler, när jag kommer till insikten att jag inte vet vad det var.

När jag byter ställning i sängen, kan jag plötsligt se en kant av frost på nederdelen av mitt fönster. Minusgrader rensar luften. Så började allt. Med att rensa luften.

Vi satt i ett litet rum med ett bord emellan oss och en kurator på andra sidan. Situationen var överklig. Vi hade så många gånger suttit på varandras rum och pratat till efter midnatt. Vi hade kodord och det räckte med ett axelryck för att förstå vad den andra tänkte. Vi inledde aldrig sms-konversationer med "hej", utan kunde alltid fortsätta där vi senast slutade. Vi hade likadana hjärnor som tänkte på allt innan någonting hade hänt. Vi delade allt. Det enda vi delade denna gång, var den spända stämningen i rummet.

Klockan tickar. När tanken väl har slagit en, är den svår att skaka av sig. 02:13. Att titta på den gör mig inte lugnare.

Jag förväntade mig nog inget särskilt. Bara en förklaring till varför du betett dig så märkligt. Varför du börjat ta avstånd och svara passivt på förslag till att umgås. Och kanske en ursäkt. Från min sida också. Något litet fel måste jag ju ha gjort. Förmodligen handlade allt om ett missförstånd. Sedan skulle luften vara rensad och allt skulle bli bra.

En gång hörde jag någon säga: "Ikväll ska vi snubbla jättemycket. Jag älskar när det blir fel". Jag log för att inte verka tråkig, men tog snabbt avstånd från uttalandet i mitt huvud. Jag vill ha mina rutiner. Jag hatar när det blir fel. Jag hatar hatar hatar det.

Eftersom ingen tog ordet, gav kuratorn mig en blick som antydde att jag skulle kunna börja. Jag svalde för att förbereda mig. Fick en impuls att börja fingra på hårsnodden som satt på min handled. Men det kunde jag inte göra. Du skulle förstå min nivå av nervositet.

Jag tog ordet. Den skakande rösten överraskade mig. Vi skulle ju bara rensa luften. Ingen big deal. Fast jo. För här satt vi med en kurator. Och jag skakade på rösten. Det skedde omedvetet, men ändå medvetet.

Några moln skymmer månen och alla skuggor i mitt rum försvinner. Jag tittar, men det är svart. Kanske avspeglar det mina tankar. Usch, sluta tänka så klyschigt. Klyschor existerar ändå inte i verkligheten. Livet är sällan så vackert.

Vårens långa dagar var längre då, för jag gick runt i en dimma av förvirring. Och aggression. Jag ville så gärna undfly tiden och förstå. Men istället blev skuggorna långa, långt in på kvällarna och jag kände ensamheten växa inom mig. Allt var fel.

När jag hade sagt mitt kändes det bra. Jag fick förklara, att jag hade blivit sårad av dig. Att du uttryckte dig på ett sätt som fick mig att känna mig som en främling. Och att du aldrig delade något med mig längre. Du hade suttit och nickat och smålett. Nu kändes det bra.

02:47. Jag räknar ut att det är mindre än fyra timmar tills jag måste stiga upp. Jag lägger armen under kudden. Flyttar in båda benen under täcket. Vänder mig in mot väggen. Inget är skönt. Inget känns bra. Att vakna känns avlägset. Först måste jag somna. Men ensamheten har en förmåga att aldrig låta mig vila.

Du vred på dig. Drog håret bakom öronen flera gånger. Och jag kunde se att även du var nervös. Nu var det din tur. Du pratade lugnt. Som en uppvärmning inför en idrottslektion. Allt för att sedan inte skadas. Men jag minns detta som om det vore nyss. Jag sträckte mig ändå. Oj, så jag skadades. Nästan som om musklerna drogs ut och gick av på mitten. Meningarna lät lätta i din mun, men slog ner som tunga bomber över mig. Utan att säga något, hade du slutat vara min vän. Du hade lessnat på mig. Tydligt blivit sårad av något jag hade gjort. Så du hade hållit uppe en fasad. Tänkt att vi ändå skulle gå skilda vägar efter skolan, och att ett bråk nu var helt onödigt. Det var bättre, att bara låtsas.

Jag saknar inte dig. Jag hör att du träffar andra. Jag ser och känner det. Du lyckas med sådant som jag inte kan. För det verkar som att du har gått vidare. Själv ältar jag det som jag aldrig kommer att få en förklaring till. Men jag saknar inte dig.

Jag saknar oss.

Vi hamnar i samma kretsar ibland, du och jag. Men vi har aldrig pratat på riktigt sedan allt hände. Jag ser dig ofta på avstånd och slås alltid av det som känns som ett tungt faktum; att jag kan allt om dig. Vi känner inte längre varandra, men jag kan se på din ryggstavla om du är avslappnad eller finner situationen ansträngd. När jag passerar dig, kan jag se på din blick om du är stressad eller lugn. Och när jag ser bilder på dig, kan jag lätt avgöra om ditt leende är falskt eller inte.

Jag vill så gärna minnas hur man gör för att glömma. Verkligen. För chocken går inte att beskriva. Men jag kan inte undgå att känna den. När du berättade att jag inte längre var din vän, kände jag mig så lurad. Jag hade naivt trott att vi skulle vara vänner livet ut, medan du för länge sedan hade avslutat vår relation. Och i och med att du slutade fingra på dina hårtoppar och istället pratade mer och mer självsäkert, så slog tanken mig: inom kort kommer allt att tas ifrån mig. När vi lämnar detta rum, finns bara jag.

03:29. Ibland tror jag att jag dagdrömmer, även fastän det är natt. För vakna drömmar under nätter kan knappast räknas som nattdrömmar. Vanliga drömmar kan man inte kontrollera. Dessa nattliga dagdrömmar har jag full koll på, för de spelar upp samma scener framför mina ögon hela tiden. Det är förvirringen som hindrar mig från att somna. Förvirringen, och aggressionen. Och ensamheten. Ensamheten får vi inte glömma, mitt enda sällskap.

Ibland känns det som att jag slängde bort min vän, men egentligen är det jag som blev bortslängd. Jag inser att jag ägnade dagar, åt det som är ingenting nu. Nu ägnar jag nätter, åt det som är allt.

Inspiration: Låtsas som det regnar - Veronica Maggio